

Vtisk, ki ga budi delo v duši, je merilo, po katerem mu pri-
sojamo stopnjo vrednosti; »Psoglavcem« pa priznavamo svoje sim-
patije, naj se že bavimo ž njimi, igrajoč klavirski posnetek, ali pa
jih uživamo zadivljeni vprizorjene na odru. Dramijo in bude nam
misli, prevzemajo nam dušo in čutimo, da smo priča dela, ki nam
ga je ustvaril pravi mojster velike, neodoljive umetnosti.

Iz ostaline Dragotina Ketteja.

Popotnica.¹⁾

Na postelji leži bolna
prelepa mlada deklica.
Ah, več ne gleda v mladi svet,
ne sluša sladkih več besed,
kot jih je slušala popred.
Ne sluša jih, ne govori,
le v sveto luč strmi, molči . . .
Kar pride k njej duhovnik mlad
obhajati jo poslednjikrat.
»Zakaj, oj, deklica bolna,
za dušno zdravje ni ti mar?
Oj, neobhajana nikar
ne pusti belega svetá!«
Upre vanj žalostne oči
in z bridkim smehom govori:
»Nikar ne bodi pregoreč,
nikar ne trudi se preveč;
ti si mi srčno zdravje vzel,
še dušno zdravje sam imej!
Obljubil si in se zaklel
zvesto ljubiti me vselej . . .«

In obrnila se je preč
in ni pogledala ga več.
Ah, ustne se zaprle so,
sladke oči umrle so.

¹⁾ V rokopisu je nad pesmijo datum 12. aprila 1896. Kette je ni hotel
priobčiti. Menimo, da nismo onečastili pesnikovega spomina, ako smo pesem
objavili.